

Sygn. akt III AUa 207/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Romana Mrotek
Sędziowie:	SSA Urszula Iwanowska SSO del. Gabriela Horodnicka - Stelmaszczuk (spr.)
Protokolant:	St. sekr. sąd. Katarzyna Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2017 r. w Szczecinie

sprawy W. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o odsetki

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 26 stycznia 2017 r. sygn. akt VI U 567/16

oddala apelację.

SSA Urszula Iwanowska SSA Romana Mrotek del. SSO Gabriela Horodnicka

-Stelmaszczuk

Sygn. akt III AUa 207/17

UZASADNIENIE

Ubezpieczony W. N. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 1.08.2016 roku, znak: (...), odmawiającej mu prawa do wypłaty odsetek od nieterminowo wypłaconego świadczenia zasądzonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 14.06.2016 roku.

Organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniósł o oddalenie odwołania. Wskazał, że wyrokiem z dnia 31.03.2016 roku (VI U 897/13) Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. oddalił odwołanie ubezpieczonego do decyzji z dn. 24.04.2013 roku, zaś wyrokiem z dn. 14.06.2016 roku Sąd Apelacyjny w Szczecinie zmienił wyrok Sądu Okręgowego i poprzedzającą go decyzję i przyznał W. N. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od

1.01.2013 roku do 31.12.2016 roku. Odpis tego wyroku wpłynął do organu rentowego w dniu 5.07.2016 roku. Realizując to orzeczenie ZUS decyzją z dn. 27.07.2016 roku ustalił uprawnienia wnioskodawcy do renty za okres od 1.01.2013 roku do 31.12.2016 roku i dokonał wyrównania w wypłacie świadczenia za okres od 1.01.2013 roku do 31.08.2016 roku w dniu 3.08.2016 roku. Prawomocny wyrok wpłynął do ZUS w dniu 5.07.2016 roku, a wypłaty wyrównania dokonano w dniu 3.08.2016 roku, a zatem z zachowaniem terminu, co powoduje, iż skarżącemu nie należą się odsetki.

Wyrokiem z dnia 26 stycznia 2017 roku Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 1 sierpnia 2016 roku znak (...)w ten sposób, że zasądził od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. na rzecz ubezpieczonego W. N. kwotę 9818,74 (słownie: dziewięć tysięcy osiemset osiemnaście złotych 74/100) tytułem ustawowych odsetek od niewypłaconego w terminie świadczenia rentowego.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

Ubezpieczony W. N. urodził się (...). Posiada wykształcenie średnie, ukończył Technikum (...) Po ukończeniu technikum pracował w (...) na stanowisku inspektora plantacyjnego, później na stacji paliw jako jej kierownik, następnie jako kierownik motelu, sprzedawca, agent celny. Prowadził także bar gastronomiczny. W okresie od 1.04.2012 roku do 31.12.2012 roku otrzymywał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W dniu 14.12.2012 r. złożył w ZUS wniosek o dalszą wypłatę renty. Komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 11.01.2013 r. ustaliła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. W oparciu o to orzeczenie pozwany decyzją z dnia 18.01.2013 r. odmówił przyznania ubezpieczonemu przyznania prawa do renty. Ubezpieczony złożył odwołanie. Wówczas przewodniczący Komisji Lekarskich ZUS uznał, że w sprawie wystąpiły nowe okoliczności i nakazał przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia. Po ponownym badaniu komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 17.04.2013 r. Komisja ustaliła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. Decyzją z dnia 24.04.2013 r. pozwany odmówił ubezpieczonemu przyznania prawa do renty. Ubezpieczony w dniu 24.05.2013 r. złożył odwołanie. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. wyrokiem z dnia 31.03.2015 roku w sprawie VI U 897/13 oddalił odwołanie od decyzji z dn. 24.04.2013 roku. Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyrokiem z dnia 14.06.2016 roku w sprawie III AUa 464/15 zmienił zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję ZUS i przyznał W. N. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1.01.2013 roku do 31.12.2016 roku. W dniu 5.07.2016 roku do organu rentowego wpłynął odpis prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego. W dniu 18.07.2016 roku ubezpieczony wystąpił do pozwanego z wnioskiem o wypłatę odsetek. Pozwany decyzją z dnia 27.07.2016 roku ustalił wnioskodawcy uprawnienia do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na wskazany okres tj. od 1.01.2013 roku do 31.12.2016 roku i dokonał wyrównania w wypłacie świadczenia rentowego za okres od 1.01.2013 roku do 31.08.2016 roku w dniu 3.08.2016 roku. Decyzją z dnia 1.08.2016 roku ZUS odmówił skarżącemu prawa do wypłaty odsetek. Ubezpieczony odwołał się od tej decyzji.

Sąd Okręgowy rozpoznając sprawę o prawo do odsetek, dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych: L. K. i J. D., na okoliczność ustalenia czy Komisja Lekarska ZUS uznając w dniu 17.04.2013 roku, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy dysponowała pełną dokumentacją świadczącą o dalszej niezdolności do pracy ubezpieczonego i jakie to były zaświadczenia lekarskie; czy w trakcie procesu zostały złożone nowe zaświadczenia lekarskie, które przesądziły o ocenie dalszej niezdolności do pracy ubezpieczonego (nowe okoliczności) i jakie to były dokumenty; czy Komisja Lekarska ZUS wydając orzeczenie nie uwzględniła okoliczności świadczących o dalszej niezdolności do pracy skarżącego i jakie to były okoliczności.

Sąd pierwszej instancji stwierdził, iż biegli sądowi: lekarz urolog L. K. i lekarz onkolog J. D. ustalili, że Komisja Lekarska ZUS orzekając w dniu 17.04.2013 roku brak niezdolności do pracy odwołującego dysponowała tą samą co biegli dokumentacją medyczną. Dokumentacja ta to karty informacyjne leczenia szpitalnego na oddziale radioterapii, zaświadczenia lekarskie o stanie zdrowia odwołującego z dn. 4.12.2012 roku wystawione przez lekarza (...) w P., opinia konsultanta – chirurga ZUS z dn. 12.03.2013 roku. W trakcie postępowania sądowego, w tym również apelacyjnego, nie składano dokumentacji medycznej ani zaświadczeń lekarskich, które miałyby istotny wpływ przy orzekaniu niezdolności do pracy ubezpieczonego. Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 17.04.2013 roku nie

uwzględniła stopnia zaawansowania miejscowego choroby nowotworowej gruczołu krokowego i związanego tym ryzyka nawrotu miejscowego lub odległego, nasilenia odległych objawów ubocznych przebytej radioterapii na funkcję czynnościową pęcherza moczowego i całego organizmu oraz wymogi profilaktyki ewentualnego nawrotu leczonej choroby nowotworowej.

Sąd meriti ustalił również, że ubezpieczonemu W. N. przysługuje prawo do odsetek ustawowych od niewypłaconego w terminie świadczenia rentowego w kwocie 9 818,74 zł.

Sąd Okręgowy uznał odwołanie ubezpieczonego za uzasadnione podnosząc, że zgodnie z treścią art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 963) - jeżeli Zakład, w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych, nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności. Oznacza to, że tylko w jednym przypadku ZUS jest obowiązany do wypłaty odsetek w wysokości określonej przepisami prawa cywilnego. Ma to miejsce wówczas gdy w następstwie okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność, nie dokona świadczeń w terminach określonych przepisami dotyczącymi ich przyznawania i wypłacania.

Sąd pierwszej instancji powołał się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 1995 roku w sprawie III UZP 28/94, w której stwierdzono, że błąd w prawie ubezpieczeń społecznych oznacza każdą obiektywną wadliwość opinii, niezależnie od tego czy jest ona skutkiem zaniedbania, pomyłki, celowego działania organu, czy też rezultatem niewłaściwych działań prawodawców albo wadliwej techniki legislacyjnej i w konsekwencji niejednoznaczności stanowionych przepisów. Natomiast w wyroku z dnia 9 marca 2001 roku w sprawie II UKN 402/00 Sąd Najwyższy stwierdził, że przez określenie "nie ustalił prawa do świadczenia" użyte w art. 38 ust. 1 ustawy o organizacji i finansowaniu ubezpieczeń społecznych uzasadniające żądanie odsetek, oznacza zarówno niewydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia mimo spełnienia warunków do jego uzyskania.

W ocenie Sądu meriti, postępowanie dowodowe przeprowadzone w niniejszej sprawie wykazało ponad wszelką wątpliwość, że organ rentowy popełnił błąd będący przyczyną wydania decyzji ustalającej brak podstaw do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, i w efekcie powodujący opóźnienie w przyznaniu świadczenia. Odmienna niż biegłych sądowych ocena stanu zdrowia i zdolności do pracy ubezpieczonego w związku chorobą i nieuznanie jej przez członków Komisji Lekarskiej ZUS za przyczynę niezdolności do pracy – jest błędem – co ewidentnie wynika z opinii biegłych.

Sąd Okręgowy, po przeanalizowaniu opinii biegłych i zawartej w niej argumentacji w pełni podzielił stanowisko biegłych, którzy w sposób jasny i niebudzący żadnych wątpliwości przedstawili powody swoich twierdzeń. Zarzuty organu rentowego skierowane przeciwko wnioskowi płynącemu z opinii biegłych pozbawione są merytorycznego uzasadnienia i stanowią, zdaniem tego Sądu, jedynie polemikę z prawidłową oceną zgromadzonego materiału dowodowego. W sprawie nie zachodziły okoliczności przemawiające za dopuszczeniem dowodu z uzupełniającej opinii biegłych sądowych, albowiem okoliczności sporne w sprawie zostały już wyjaśnione. W orzeczeniu Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2009 roku wydanym w sprawie I UK 37/09 czytamy: „sąd nie musi przeprowadzić dowodu zgłoszonego przez stronę, jeżeli uzna, że okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione (art. 217 § 2 k.p.c.).”

Sąd pierwszej instancji podkreślił, że granicę obowiązku prowadzenia przez sąd postępowania dowodowego wyznacza bowiem, podlegająca kontroli instancyjnej, ocena czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy. Sąd nie jest obowiązany dopuścić dowodu z opinii kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia nie jest korzystna dla strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 roku, II CR 817/73, Lex nr 7404). Żądanie takie jest bezpodstawne jeżeli Sąd uzyskał od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego

orzekania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 września 1999 r., II UKN 96/99, OSNAPUS 2000, nr 23, poz. 869). W świetle art. 286 k.p.c. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych biegłych lub z opinii instytutu, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas, gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 roku II CR 817/73, niepublikowany), a taka sytuacja, zdaniem Sądu meriti, w niniejszej sprawie nie występuje. Odmienne stanowisko oznaczałoby, bowiem przyjęcie, że należy przeprowadzić dowód z kolejnej opinii biegłych, by się upewnić, czy biegli nie byłoby jednak takiego zdania, jak strona.

Sąd Okręgowy nadmienił, że potrzeba uzupełnienia opinii przez biegłych powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z opinii dotychczas złożonej. Sam fakt, że biegli wydali opinię niezgodną z oczekiwaniem strony pozwanej, nie stanowi podstawy do dopuszczenia dowodu z opinii uzupełniającej. Opinia biegłych podlega swobodnej ocenie dowodów, przy ocenie której sąd zobligowany jest stosować kryteria szczególne, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania wyrażonego w niej stanowiska. W taki też sposób Sąd pierwszej instancji ocenił przedłożoną do sprawy opinię, uważając ją za w pełni wiarygodną.

Sąd meriti podkreślił, że zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 września 2007 roku w sprawie P 11/07 (Lex 316047) „w sytuacji kiedy opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia było spowodowane okolicznościami, za które odpowiada organ rentowy (np. błędna interpretacja przepisów, zaniechanie podjęcia określonych działań z urzędu, błędne orzeczenie lekarza orzecznika ZUS lub komisji lekarskiej ZUS w sprawie niezdolności do pracy) termin z art. 118 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych będzie liczony od dnia, w którym organ rentowy, gdyby działał prawidłowo, powinien był ustalić prawo do świadczenia.”

Zdaniem Sądu Okręgowego, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił na ustalenie, iż pozwany dopuścił się błędu polegającego na dokonaniu przez członków Komisji lekarskiej ZUS nieprawidłowej oceny stanu zdrowia skarżącego i jego zdolności do pracy. Opinię biegłych wydaną w niniejszej sprawie Sąd pierwszej instancji ocenił jako dowód wartościowy, stanowiący podstawę ustaleń faktycznych. Opinia ta stanowi miarodajne źródło wiadomości specjalnych w procesie. Nie ujawniły się żadne okoliczności w sprawie, które podważałyby rzetelność sporządzonej opinii przez biegłych. Argumentacja biegłych jest w ocenie tego Sądu przekonująca. Opinia jest również obiektywna albowiem biegli nie mieli żadnego interesu w tym by poczynić ustalenia odmiennie od faktycznych.

Ostatnią okolicznością niezbędną do wydania decyzji było zdaniem Sądu meriti, orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 17.04.2013 roku. Mając zatem na uwadze wskazany w art. 118 ustawy emerytalnej 30 dniowy termin, organ rentowy powinien był wydać decyzję najpóźniej w dniu 18.05.2013 roku. Natomiast z § 2 ust.1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 1 lutego 1999 roku w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustalaniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczenia społecznego (Dz. U nr 12, poz.104) wynika, że odsetki wypłaca się za okres od dnia następującego po upływie terminu na ustalenie prawa do świadczeń lub ich wypłaty, przewidzianego w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania tych świadczeń, do dnia wypłaty świadczeń. Ustęp kolejny dodatkowo wskazuje, iż okres opóźnienia w ustalaniu prawa do świadczeń i ich wypłacie liczy się od dnia następującego po upływie terminu na wydanie decyzji, a okres opóźnienia w wypłaceniu świadczeń okresowych liczy się od dnia następującego po ustalonym terminie ich płatności. Skoro zatem organ rentowy w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych nie wypłacił należnego świadczenia, to na podstawie art. 85 ust.1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych konieczne okazało się zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego odsetek w wysokości określonej w tym przepisie. W związku z tym termin aktualizacji odsetek nastąpił 18 czerwca 2013 roku, natomiast zakończył się w dniu 3.08.2016 roku.

Z powyższych względów, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zasądził od organu rentowego na rzecz W. N. odsetki ustawowe od niewypłaconego w terminie świadczenia rentowego za okres od 18.06.2013 roku do 3.08.2016 roku w kwocie 9 818,74 zł.

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodził się organ rentowy, zaskarżając je w całości i zarzucając mu sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału przez przyjęcie, że ubezpieczonemu przysługuje prawo do odsetek od niewypłaconego w terminie świadczenia rentowego w kwocie 9.818,74 zł, wskutek uznania, że pozwany organ rentowy decyzją z dnia 24.04.2013 r. niesłusznie odmówił ubezpieczonemu prawa renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, gdyż w sposób nieprawidłowy ocenił stan zdrowia ubezpieczonego, ustalając brak niezdolności ubezpieczonego do pracy.

Wskazując na powyższy zarzut apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę wyroku w całości i oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu wskazał, iż w niniejszej sprawie nie zostało jednoznacznie udowodnione, że błąd w ocenie stanu zdrowia ubezpieczonego został popełniony przez organ rentowy - KL ZUS. Biegli powołani w sprawie dotyczącej przyznania ubezpieczonemu świadczenia rentowego z tytułu częściowej niezdolności do pracy nie wyjaśnili bowiem czy stanowisko KL ZUS mieściło się czy też nie w granicach dopuszczalnego błędu interpretacyjnego. Apelujący podkreślił, że opinie nie były jednoznaczne, w konsekwencji działanie organu, właściwie KL ZUS mieści się w granicach błędu interpretacyjnego, co zostało potwierdzone w opiniach biegłych powołanych na etapie sprawy przed Sądem pierwszej instancji. Biegli stwierdzili bowiem, że ubezpieczony nie jest zdolny do ciężkiej pracy fizycznej, dźwigania ciężarów, do pracy rolnika, ale jest zdolny do pracy w warunkach biurowych, pomieszczeniach, do prowadzenia działalności przy zatrudnieniu pracowników.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego nie zasługiwała na uwzględnienie. Analiza zarzutów zawartych w apelacji oraz dotychczasowego postępowania doprowadziła Sąd Apelacyjny do wniosku, że okolicznością sporną pozostawało ustalenie, czy odmowa przyznania ubezpieczonemu prawa do renty nastąpiła wskutek błędu organu rentowego, co powodowałoby obowiązek zapłaty odsetek.

Stosownie do treści art. 85 ust. 1 ustawy systemowej, jeżeli ZUS - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia jest zobowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to sytuacji gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

Należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie nastąpiło opóźnienie ZUS w wypłacie renty za okres wskazany przez Sąd pierwszej instancji. Decyzja z dnia 24 kwietnia 2013 r. okazała się błędną, co potwierdzone zostało w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w sprawie o sygn. akt III AUa 464/15. Przy czym, w ocenie Sądu odwoławczego, odmowa przyznania prawa do dalszego świadczenia ubezpieczonemu była spowodowana okolicznościami zależnymi od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Organ rentowy błędnie ocenił bowiem stan zdrowia W. N. i kwestię jego zdolności do pracy – co jednoznacznie i kategorycznie stwierdzili biegli sądowi lekarze specjaliści z zakresu onkologii, którzy wydawali opinie w sprawie dotyczącej odwołania ubezpieczonego od wyżej wspomnianej decyzji. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, organ rentowy miał możliwość w ustawowym terminie 30 dni, licząc od orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS wydać prawidłową decyzję w sprawie, co jednakże z jego winy nie nastąpiło.

Powyższe wnioski wynikają z analizy całokształtu okoliczności rozpoznawanej sprawy oraz przede wszystkim z charakteru sprawy III AUa 464/15. Przyczyną bowiem dla której ubezpieczony uzyskała prawo do żądanego świadczenia dopiero w następstwie prawomocnego wyroku sądowego, były wbrew twierdzeniom organu rentowego, nie nowe dowody czy też nowe okoliczności, do których organ rentowy nie mógłby się wcześniej ustosunkować, a jedynie odmienna ocena stanu zdrowia odwołującej się dokonana przez lekarzy. Zaznaczyć należy, że zarówno lekarz orzecznik, jak i komisja lekarska ZUS, dysponowali pełną dokumentacją medyczną pozwalającą na prawidłową ocenę

stanu zdrowia ubezpieczonego, a zatem mogli oni wydać orzeczenia zgodne z faktycznym stanem zdrowia W. N., o czym zresztą świadczy opinia wydana w niniejszej sprawie i prawidłowo oceniona przez Sąd Okręgowy.

Nie sposób zarazem podzielić argumentacji apelującego w przedmiocie rozbieżności w wyjaśnieniach ubezpieczonego przed biegłymi oraz przed Komisją Lekarską. Zarówno opiniujący biegli, jak i wcześniej lekarz orzecznik oraz Komisja Lekarska dysponowali dokładnie tym samym materiałem dotyczącym stanu zdrowia ubezpieczonego, co oznacza, że ewentualne rozbieżności wynikać mogły jedynie z nie dość precyzyjnego wywiadu zebranego w toku postępowania przed organem rentowym.

Podkreślić trzeba, że każdy lekarz orzecznik ZUS, jak i komisja lekarska ZUS dysponują bardzo szerokim wachlarzem narzędzi dających im możliwość prawidłowego ustalenia - czy i w jakim stopniu ubezpieczony jest niezdolny do pracy. Nieprawidłowe działanie tych organów, wyrażające się w nietrafnym orzeczeniu o zdolności do pracy jest okolicznością, za którą ZUS ponosi odpowiedzialność skutkującą koniecznością wypłaty odsetek, skoro jedynie z tej przyczyny doszło do opóźnienia w przyznaniu świadczenia.

Reasumując, Sąd Apelacyjny uznał, że Sąd pierwszej instancji dokonał trafnych ustaleń faktycznych w granicach swobodnej oceny dowodów i wyprowadził z nich należycie uzasadnione wnioski, które stały się podstawą do wydania orzeczenia, a także wskazał w pisemnych motywach wyroku jaki stan faktyczny stał się podstawą jego rozstrzygnięcia i podał na jakich dowodach oparł się przy jego ustalaniu. Sąd odwoławczy podzielił zarówno ustalenia faktyczne - w tym ustalenia dotyczące daty początkowej oraz końcowej istnienia obowiązku zapłaty odsetek - jak i rozważania prawne Sądu Okręgowego, rezygnując jednocześnie z ich ponownego szczegółowego przytaczania w tej części uzasadnienia.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację organu rentowego jako niezasadną.

SSA Urszula Iwanowska SSA Romana Mrotek del. SSO Gabriela Horodnicka

-Stelmaszczuk